

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
6.Bf.296/2012/11. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2013. május 29. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntette miatt **vádlott** ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék 2012. július 4. napján kihirdetett 30/32.B.258/2012/39. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést 8 (nyolc) évi börtönbüntetésre **enyhíti**.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja azzal, hogy az elsőfokú ítélet ügyszám helyesen: 30/32.B.257/2012/39.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban eltöltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámítja.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 4.250 (négyezer-kettőszázötven) forint bűnügyi költség megfizetésére.

Indokolás:

A Fővárosi Törvényszék a 2012. július 04. napján kihirdetett 30/32.B.258/2012/39. számú ítéletével **vádlottat** bűnösnek mondta ki a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző emberölés bűntettében, ezért 10 évi börtönbüntetésre és 10 évi közügyektől eltiltásra ítélte. Az előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámította. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt tárgyakról, valamint kötelezte a vádlottat 1.286.136,- forint bűnügyi költség megfizetésére.

A tárgyaláson az ügyész a kihirdetett ítéletet tudomásul vette. A vádlott felmentés érdekében, a védő felmentésért, másodlagosan téves jogi minősítés miatt valamint enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.390/2012/5. számú átiratában indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék 30/32.B.258/2012/39. számú ítéletét az ügyszám helyesbítése mellett hagyja helyben, mivel ügyszám helyesen a 30/32.B.257/2012.

A vádlott a másodfokú tárgyalásig több beadványt is előterjesztett, amely fellebbezése írásbeli indokolásának tekinthető. Ezekben továbbra is azt a védekezését hangoztatta, hogy nem szándékos emberölés, hanem baleset történ.

szakértő igazságügyi orvos-szakértő szakvéleményében rögzített megállapításokat azon az alapon támadta, hogy felülről lefelé irányuló szándékos szúrás esetén a kulcscsont melletti területen a 14,5 cm pengehosszúságú kés nem csupán 5,5 cm mélyen hatolt volna be a sértett testébe, hanem a teljes pengehosszúságával. A vádlott érvelése szerint ez a körülmény is baleset és nem szándékos emberölés megtörténtét támasztja alá.

A védő a tárgyaláson megtartott perbeszédében a tényállás téves megállapítása, felmentés, illetve téves minősítés miatt és enyhítés érdekében bejelentett fellebbezését fenntartotta. Kifejtette azon álláspontját, hogy azok az aggályok, kétségek, amelyek az első fokú eljárást megelőzően fennálltak, továbbra sem oszlottak el. Nem kétséges az, hogy a vádlott már gyanúsítottként is vitatta a szakvéleményben foglaltakat. Az igazságügyi orvos-szakértő véleménye ugyan cáfolta a vádlotti állítást, azonban a vádlott előadása kapcsán keletkezett kétségek nem oszlottak el. Ezért elsődlegesen arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság a vádlott által elmondottak alapján a tényállást változtassa meg, állapítsa meg azt, hogy az ügy sértettje baleset következtében hunyt el, és erre figyelemmel a vádlottat az ellene emelt vád alól mentse fel. Másodsorban azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a büntetés kiszabása körében az enyhítő körülmények között szerepeltesse azt, hogy a vádlottnak egy kiskorú gyermek eltartásáról kell gondoskodnia, valamint hivatkozzon a bekövetkezett időmúlásra és erre figyelemmel a kiszabott büntetést enyhítse.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészségnek a tárgyaláson eljáró képviselője perbeszédében a másodfokú ügyészi átiratban írt indítványt fenntartotta. Indítványozta az első fokú ítélet ügyszámában történt számelírás helyesbítését, valamint kifejtette azon álláspontját, hogy a másodfokú bíróság által a fellebbviteli tárgyaláson felvett bizonyítással a bizonyítékok már teljes körűen értékelésre kerültek. Az igazságügyi orvos szakértői vélemény megállapításai, a kihallgatott tanúk vallomásai, az igazságügyi ideg- elmeorvos-szakértői vélemény megállapításai, valamint a rendelkezésre álló okiratok együttes értékelése alapján a tényállás teljes mértékben megalapozott. A vádlotti és védői indítványok ténylegesen a bizonyítékok felülmérlegelésére irányulnak. Hivatkozott továbbá arra, hogy nincs olyan időmúlás, amely enyhítő körülmény alapját képezhetné, illetve arra, hogy a gyermek eltartása az enyhítő körülmény és a vádlott tartási kötelezettségét nem teljesíti.

A vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában csatlakozott a védője által előadottakhoz.

A bejelentett vádlotti és védői fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla az első fokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdésében foglaltak alapján teljes terjedelmében felülbírált.

A vádlottnak és védőjének a felmentésre irányuló fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék megszegte a Be. 101. § (2) bekezdésében írt rendelkezést, amikor a több orvos-szakértő kompetenciájába tartozó megállapítást egyedül **szakértő** orvos-szakértő véleményéből, valamint a tárgyaláson tett nyilatkozataiból vezette le. A hivatkozott rendelkezés szerint a halál oka és körülményei, valamint az elmeállapot vizsgálatánál két szakértőt kell alkalmazni. A nyomozati iratok 195. oldalán kezdődik a halottszemlééről szóló jegyzőkönyv, valamint 201. oldalán a boncjegyzőkönyv. Ennek 207. és 209. oldalán található az előzetes vélemény, amely a halál oka és körülményei tekintetében adott szakvéleménynek tekinthető. Megállapítható az is, hogy ezt a szakvéleményt két igazságügyi orvos-szakértő adta, azonban az első fokú tárgyalás iratismertetést tartalmazó részében nincs adat arra, hogy a boncjegyzőkönyv, és az annak részét képező előzetes vélemény ismertetésre került volna. Nem kétséges, hogy **szakértő** igazságügyi orvos szakértő által készített szakvélemény tartalmazza a halál okával és körülményeivel kapcsolatban tett korábbi szakértői megállapításokat, azonban figyelemmel arra, hogy ezen körülményekkel kapcsolatban két szakértő együttes vizsgálata és véleménye szükséges, ezért a kettejük által adott vélemény bizonyítékok között történő számbavétele nem mellőzhető. Erre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla - az ítélet megalapozatlanságának kiküszöbölése érdekében- nyilvános ülésről tárgyalásra tért át, melynek keretében bizonyítást vett fel. Ennek során ismertette a nyomozati iratok 207. és 209. oldalán található, a halál okával és körülményeivel kapcsolatban két igazságügyi orvos-szakértő által készített előzetes szakvéleményt. Megállapítható, hogy az első fokú bíróság az egyéb eljárási szabályokat betartotta.

A Fővárosi Törvényszék a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségének is eleget tett. A vádlott a sértett bántalmazását és a halálos sérülés okozását elismerte, azonban vitatta, hogy szándékosan szúrta volna meg élettársát. Védekezést terjesztett elő, mely szerint baleset történt, a sértett a vádlott jobb kezében váll, vagy mell magasságban tartott késébe beleesett. Nem tévedett az első fokú bíróság, amikor a vádlott védekezését körültekintően megvizsgálta, majd a tényállásnak a halálos sérülés okozásra vonatkozó részét a vádlotti védekezéssel szemben az egyéb bizonyítékok, így elsősorban **szakértő** igazságügyi orvos szakértő véleménye alapján rögzítette.

Az orvos-szakértő megállapítása szerint a szúrás helye és iránya, a szúrt csatorna hossza, a vádlotti előadást cáfolták és azt támasztották alá, hogy a vádlott álló testhelyzetben, a szintén álló sértettet szemből nagy erővel szúrta meg. Az ügy egyéb bizonyítékai több ponton is cáfolták a vádlotti vallomást, így a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok, az orvos-szakértő megállapítása, valamint a tanúként kihallgatott mentő orvos vallomása kizárta azt a vádlotti állítást, hogy a sértett még a reggeli órákban élt. Ugyanígy cáfolta e vádlotti nyilatkozatot **tanú1** vallomása, illetve a vádlottnak este 11.00 óra körül e tanú irányába kezdeményezett telefonhívása. Az első fokú bíróság ítélete 4. oldal közepétől a 7. oldal közepéig értékelte az általa megismert bizonyítékokat, és a fentieknek megfelelően logikus magyarázatát adta annak, hogy miért nem a vádlotti védekezést fogadta el a tényállás alapjául.

A Be. 351. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az első fokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az első fokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetőleg a fellebbezésben új tényt állítottak, vagy új bizonyítékokra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A vádlott és a védő fellebbezésükben új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkoztak. A halál okára és körülményeire vonatkozó igazságügyi orvos-szakértői véleménynek a másodfokú tárgyalás keretében történt ismertetését követően az első fokú bíróság által megállapított tényállás már minden tekintetben megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta. Így a bizonyítékok újra értékelésére, a tényállás átmérlegelésére irányuló vádlotti és védői fellebbezés eredményre nem vezethetett.

A Fővárosi Törvényszék a védőnek az új orvos szakértő, valamint új elmeorvos és pszichológus szakértő kirendelésére irányuló indítványát elutasította. A másodfokú bíróság az ugyanerre irányuló, másodfokú eljárásban előterjesztett indítványt szintén elutasította, figyelemmel arra, hogy a szakértői megállapításokkal kapcsolatban megalapozott kétely nem merült fel, a további bizonyítás csupán az eljárás indokolatlan elhúzódását eredményezné.

A Fővárosi Törvényszék az irányadó tényállás alapján okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére, és helyes a cselekmény jogi minősítése is. Nem tévedett az első fokú bíróság, amikor **vádlott** bűnösségét a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző, emberölés büntetében megállapította. Az első fokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre a vádlotti védekezésnek orvos-szakértői vélemény által történő megcáfolását követően, hogy a vádlott nem gondatlanul, hanem szándékosan követte el a terhére rótt bűncselekményt. A támadott testrészre, a szúrás erejére és irányára vonatkozó szakértői megállapítások ezt alátámasztották. A sértett halála a szúrást követő elvérzés, heveny keringési elégtelenség miatt következett be, tehát a vádlott cselekvősege és a bekövetkezett eredmény között közvetlen ok-okozati összefüggés áll fenn.

A másodfokú bíróság azonban nem értett egyet a Fővárosi Törvényszéknek azon megállapításával, hogy a vádlott egyenes szándékkal valósította meg a terhére rótt bűncselekményt. Egyenes szándékkal követi el az emberölést, aki a magatartásának következményét az általa megölni kívánt személy halálát előre látja és azt kívánja. Eshetőleges szándékkal cselekszik, aki a magatartásának a következményét, nevezetesen a sértett halálát előre látja ugyan, és bár ezt a következményt kifejezetten nem kívánja, de belenyugszik annak a bekövetkezésébe. A Legfelsőbb Bíróság 15. számú irányelvében foglaltak szerint a szándékokra, annak egyenes, vagy eshetőleges voltára nem csupán az első fokú bíróság által már értékelt körülményekből, hanem a vádlottnak a cselekmény kifejtését követő magatartásából is következtetni lehet. A jelen ügyben pedig a vádlott utólagos magatartásából, így a más személyek segítségül hívásából, a

mentő helyszínre hívásából nem az egyenes, hanem az eshetőleges szándékra lehet következtetést levonni.

A védőnek az enyhítésre irányuló fellebbezése alapos.

Az első fokú bíróság ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő és súlyosító körülményeket. Egyetértve a másodfokú ügyészi indítványban foglaltakkal a másodfokú bíróság nem látta indokoltnak az enyhítő körülmények kiegészítését, mert valóban nem a kiskorú gyermek léte, hanem az eltartásáról való gondoskodás tekinthető enyhítő körülménynek, másrészt az adott ügykategóriában a bűncselekmény elkövetése óta eltelt idő nem olyan tartamú, hogy jelentős időmúlásként értékelhető lenne. Figyelemmel azonban arra a körülményre, hogy a másodfokú bíróság álláspontja szerint a vádlott nem egyenes, hanem eshetőleges szándékkal valósította meg a terhére rótt bűncselekményt, lehetőséget látott a kiszabott büntetés enyhítésére. A Fővárosi Ítéltábla ezért a Fővárosi Törvényszék ítéletét megváltoztatta, és a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést 8 évi börtönbüntetésre enyhítette. A másodfokú bíróság álláspontja szerint ez a szabadságvesztés szolgálja megfelelően a vádlott esetében a Btk. 37. §-ában írt büntetési célokat.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a Fővárosi Ítéltábla - helyes indokai alapján - helybenhagyta azzal, hogy az első fokú ítélet tévesen rögzített ügyszámát helyesbítette.

A másodfokú bíróság az első fokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú ítélet kihirdetéséig előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámította a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdései alapján.

Az Ítéltábla a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottat a másodfokú eljárásban kirendelt védő díjaként felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be. 372. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2013. május 29. napján

Dr. Török Zsolt s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mészáros László s.k.
előadó bíró

Dr. Vincze Piroska s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék ítélete a rendelkező részben írt változtatással jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2013. május 29. napján

Dr. Török Zsolt s.k.
a tanács elnöke